

ERDŐK LEHELETE

I.

Egetverő nyárták csúcsai fölött,
ahol csak a szél jár,
ködökbe göngyölt fecskék felhői szállnak
dél felé,
míg szitál a levél
az alattuk járók fejére.
Van, amelyiket zölden tépi le,
de legtöbbje sárgára meredve csapódik a kövezetre.
Ha volna erőm
behatolni a növényi lét rejtelmeibe
a sejtek falán át gondolatommal.
Mikor a levél az ágról lehanyatlik.
Mikor a kéz egyet lecsavar
és szétdörzsöli ujjai közt.
Mikor a szírom leválík.
A gyümölcs lehull.
Beajtódik az ág.
Törzsnek tülekedik a fűrész.
Rezdülésük, iszonyataik,
elalélésük
érezem, hogy velem rokon.

II.

Zöldek zenéjétől visszhangzott a lég.
A füvek, a fák, a folyó zöldje
átragyogott az eső fátyolán.
Jaj, ha a remény ilyen egyértelműen
belém költözne, átjárna!
Bizakodva kapaszkodnék
a fenyves állhatatos illatába.
Beléfagyhatnék,
mint borostyánkőbe bogár, ág, levél
a remény pengő, sima
smaragd kristályaiba.

III.

Meredek sziklafalban,
szinte odacsippentve,

egyenes derékkel,
gyertyaként
álltak a fák.
Még csak tériszonyuk sem volt
a mélységes víz fölött.

IV.

Ahogy a fa a sírra
ráborult,
meghalt a fű.
Az árvácskát nem érte eső.
De a fára is ráborult az ég.
Az égre meg a felhők.
Gyötörte egyik a másikat.

V.

Mikor fölragyog a hold
és fehér tányérjáról
a fényes semmi tündököl,
kikönyökölök a fenyvesek zöldjére.
A bagolyhuhogás nem félelmetes, de
szépséges dicstény
a csúcsok fölött.
Köveken koppanó tobozok hangja,
altass el.
Söpörd le pilláimról
a korai sötét
harmatcseppjeit.

VI.

Tudok-e
náladnál valamivel többet
az árnyékról,
amely a falra vetődik?

VII.

Az avar fölött kerengő
forgószél emelt
a tölgyfa csúcsának magasába.
Mókus perdült, mint az álom,
s gyönyörű bolyhos farka utána.
Jaj, csak megkapaszkodjon!
Messze volt az ág.
Megijesztettem.
Ne félj, nem bántalak.
Rám kékséges-kék

*Adonisz-pillék
füzérei szálltak.
Azok sem féltek.
Pedig mozdultam is.
S finom szárnyuk meg se rezdült.
Borúljon ránk
a szentjánosbogarak fényezte
völgy nyugalma.*

VESZENDŐ KÉKSÉG

*Milyen iszonyatosan marad el a kékség mellőlem.
Először a kék ernyőm hagytam el,
mert kiderült és azt hittem, nem fog kelleni.
Röppent utánam,
kiáltott utánam
a tárgyak üveghangján,
de nem hallottam.
Csak mentem előre álmaim után,
melyek a borult egek alól menekültek.
És szállt a kék ernyő.
Nyele beleakadt a lombok zöldjébe,
házak kéményén megállt,
hogy lássa, merre halad a hajó,
A fekete gyűrű körül kidagadt gyöngynyaka
a kiáltozástól.
De nem hallottam.
Későn vettem észre.
S akkor
a vizek melletti barlangok magányossága
borult rám.*